

torateloheim.org

נספח 8ט: הצלב והמקדש

עמוד זה הוא חלק מסדרה הבוחנת את חוקי אלהים שניתן היה לקיימם רק כאשר המקדש עמד בירושלים.

- נספח 8א: חוקי אלהים המחייבים את המקדש
- נספח 8ב: הקורבנות — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום
- נספח 8ג: מועדי המקרא — מדוע אין אפשרות לקיימם אף אחד מהם כיום
- נספח 8ד: חוקי הטהרה — מדוע אין אפשרות לקיימם ללא המקדש
- נספח 8ה: המעשרות והביכורים — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום
- נספח 8ו: טקס הקומיין — הסעודה האחרונה של ישוע הייתה פסח
- נספח 8ז: חוקי הנזיר והנדרים — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום
- נספח 8ח: ציות חלקי וסמלי הקשור למקדש
- נספח 8ט: הצלב והמקדש (עמוד זה).

הצלב והמקדש אינם אויבים, והם אינם שתי "תקופות" שבהן אחד מבטל את השני. תורת אלהים נצחית (תהלים 119:89; 119:160; מלאכי 3:6). מערכת המקדש, על קורבנותיה, כוהניה וחוקי טהרתה, ניתנה באותה תורה נצחית. מותו של ישוע לא ביטל אף מצווה אחת. הוא גילה את עומקה האמיתי של מה שהמצוות הללו כבר אמרו. המקדש לא נחרב כדי להפסיק את הקורבנות, אלא כמשפט על אי-ציות (דברי הימים ב 36:14-19; ירמיהו 7:12-14; לוקס 19:41-44). תפקידנו הוא להחזיק את האמיתות הללו יחד, בלי להמציא דת חדשה שמחליפה את התורה ברעיונות אנושיים על הצלב.

הסתירה הנראית לעין: השה והמזבח

במבט ראשון נראה שיש סתירה:

- מצד אחד, תורת אלהים מצווה על קורבנות, מנחות ועבודת כהונה. (ויקרא 2:1-1; שמות 28:1)
- מצד שני, ישוע מוצג כ"שה האלהים, הנושא את חטאת העולם" (יוחנן 1:29; יוחנן א 2:2).

רבים קופצים למסקנה שהכתובים מעולם לא אומרים: "אם ישוע הוא השה, אז הקורבנות הסתיימו, המקדש נגמר, והתורה שציוותה עליהם כבר אינה חשובה."

אך ישוע עצמו דחה את ההיגיון הזה. הוא אמר בפירוש שלא בא לבטל את התורה או את הנביאים, ושאפילו הקו הקטן ביותר לא ייפול מן התורה עד שיעברו שמים וארץ (מתי 5:17-19; לוקס 16:17). שמים וארץ עדיין כאן. התורה עדיין עומדת. המצוות על קורבנות, מנחות והמקדש מעולם לא בוטלו מפיו.

הצלב אינו מוחק את חוקי המקדש. הצלב חושף למה הם באמת הצביעו.

ישוע כשה האלהים — קיום בלי ביטול

כאשר יוחנן קרא לישוע "שה האלהים" (יוחנן 1:29), הוא לא הכריז על סוף מערכת הקורבנות. הוא הכריז על משמעותם האמיתית של כל קורבן שניתן אי פעם באמונה. דמם של בעלי חיים לא היה בעל כוח מעצמו (פטרוס א 1:18-19). כוחו בא מן הציות לאלהים וממה שהוא ייצג: קורבנו העתידי של השה האמיתי. אלהים אינו אומר דבר אחד ולאחר מכן סותר את עצמו (במדבר 23:19).

מן ההתחלה, סליחה תמיד הייתה תלויה בשני דברים הפועלים יחד:

- ציות למה שאלהים ציווה (דברים 28:11-26; יחזקאל 20:21)
- הסידור שאלהים עצמו קבע לטהרה (ויקרא 17:11; אל העברים 9:22)

בישראל הקדומה, הצייתנים עלו אל המקדש, הקריבו קורבנות כפי שהתורה דרשה, וקיבלו טהרה בריתית ממשית — אך זמנית. כיום, הצייתנים נמשכים על ידי האב אל השה האמיתי, ישוע, לטהרה נצחית (יוחנן 6:37; 6:39; 6:44; 6:65; 17:6). הדפוס זהה: אלהים לעולם אינו מטהר את המורדים (ישעיהו 1:11-15).

העובדה שישוע הוא השה האמיתי אינה קורעת את המצוות על קורבן. היא מוכיחה שאלהים מעולם לא שיחק בסמלים. כל דבר במקדש היה רציני, וכל דבר הצביע על דבר ממשי.

מדוע הקורבנות נמשכו לאחר הצלב

אם אלהים התכוון לבטל את הקורבנות ברגע שישוע מת, המקדש היה נופל באותו יום. אך מה קרה בפועל?

- הפרוכת במקדש נקרעה (מתי 27:51), אך הבניין נשאר עומד והעבודה נמשכה בו (מעשי השליחים 2:46; 3:1; 21:26).
- קורבנות וטקסי מקדש נמשכו מדי יום (מעשי השליחים 3:1; 21:26), וכל הסיפור במעשי השליחים מניח מקדש פעיל.
- הכהונה המשיכה לשרת (מעשי השליחים 4:1; 6:7).
- המועדים המשיכו להישמר בירושלים (מעשי השליחים 2:1; 20:16).
- גם לאחר תחייתו של ישוע, מאמינים בו עדיין נראו במקדש (מעשי השליחים 2:46; 3:1; 21:20-21; 21:26), ואלפי יהודים שהאמינו בו היו "כולם קנאים לתורה" (מעשי השליחים 21:20).

אין בתורה, אין בדברי ישוע, ואין בנביאים שום הכרזה שהקורבנות יהפכו מיד לחטא או לבלתי תקפים ברגע שהמשיח ימות. אין נבואה שאומרת: "אחרי שבני ימות, תפסיקו להביא בעלי חיים, כי תורתי על הקורבן בוטלה."

להפך, עבודת המקדש נמשכה משום שאלהים אינו דו-לשוני (במדבר 23:19). הוא אינו מצווה דבר כקדוש ואז בשקט מתייחס אליו כטמא משום שבנו מת. אילו הקורבנות היו הופכים למרד ברגע שישוע מת, אלהים היה אומר זאת בבירור. הוא לא אמר.

המשך עבודת המקדש לאחר הצלב מראה שאלהים מעולם לא ביטל שום מצווה הקשורה למקדש. כל קורבן, כל טקס טהרה, כל חובה כהנית וכל מעשה עבודת העם נותרו בתוקף, משום שהתורה שהקימה אותם נותרה ללא שינוי.

האופי הסמלי של מערכת הקורבנות

כל מערכת הקורבנות הייתה סמלים בתכנונה — לא מפני שהייתה רשות או חסרת סמכות, אלא מפני שהצביעה על מציאויות שרק אלהים עצמו עתיד היה להשלים יום אחד. הרפואות שהמערכת אישרה היו זמניות — הנרפא יכול היה לשוב ולהיות חולה. הטהרות הטקסיות השיבו טהרה לזמן מה בלבד — הטומאה יכלה לחזור. אפילו קורבנות החטאת הביאו סליחה שהיה צריך לשוב ולבקש שוב ושוב. שום דבר

מכל אלה לא היה ההסרה הסופית של חטא או מוות; אלה היו סמלים מצויים מאת אלהים, המצביעים אל היום שבו אלהים ישמיד את המוות עצמו (ישעיהו 25:8; דניאל 12:2).

הצלב הפך את הסופיות הזו לאפשרית, אך קץ החטא האמיתי יראה רק אחרי המשפט האחרון והתחייה, כאשר העושים טוב יקומו לתחיית חיים והעושים רע לתחיית דין (יוחנן 5:28-29). רק אז ייבלע המוות לנצח. משום שעבודות המקדש היו סמלים המצביעים אל מציאויות נצחיות, ולא המציאויות עצמן, מותו של ישוע לא הפך אותן למיותרות. הן נשארו בתוקף עד שאלהים הסיר את המקדש במשפט — לא מפני שהצלב ביטל אותן, אלא מפני שאלהים בחר לנתק את הסמלים בעוד שהמציאויות שאליהן הצביעו עדיין ממתינות להשלמה הסופית שלו בקץ העידן.

כיצד פועלת הסליחה כיום

אם המצוות על הקורבנות מעולם לא בוטלו, ואם מערכת המקדש נמשכה גם אחרי הצלב — עד שאלהים עצמו הביא לה קץ בשנת 70 לספירה — מתעוררת שאלה טבעית: כיצד יכול אדם להיסלח כיום? התשובה נמצאת באותו דפוס שאלהים קבע מן ההתחלה. סליחה תמיד באה באמצעות ציות למצוות אלהים (דברי הימים ב 7:14; ישעיהו 55:7) ובאמצעות הקורבן שאלהים עצמו קבע (ויקרא 17:11). בישראל הקדומה, הצייתנים קיבלו טהרה טקסית במזבח בירושלים, אשר התבצעה בתורה בעיקר באמצעות שפיכת דם (ויקרא 4:20; 4:26; 4:31; אל העברים 9:22). כיום, הצייתנים נטהרים באמצעות קורבן המשיח, שה אלהים האמיתי הנושא חטא (יוחנן 1:29).

אין זה שינוי בתורה. ישוע לא ביטל את מצוות הקורבן (מתי 5:17-19). אלא שכאשר אלהים הסיר את המקדש, הוא שינה את המקום החיצוני שבו הציות נפגש עם הטהרה. הקריטריון נשאר אותו קריטריון: אלהים סולח לאלה שיראים אותו ושומרים את מצוותיו (תהלים 103:17-18; קהלת 12:13). איש אינו בא אל המשיח אלא אם האב מושך אותו (יוחנן 6:37; 6:39; 6:44; 6:65; 17:6), והאב מושך רק את מי שמכבדים את תורתו (מתי 7:21; 19:17; יוחנן 17:6; לוקס 8:21; 11:28).

בישראל הקדומה, הציות הוביל אדם אל המזבח. כיום, הציות מוביל אדם אל המשיח. המראה החיצוני השתנה, אך העיקרון לא. הבלתי נאמנים בישראל לא נטהרו באמצעות קורבנות (ישעיהו 1:11-16), והבלתי נאמנים כיום אינם נטהרים בדם המשיח (אל העברים 10:26-27). אלהים תמיד דרש את אותם שני דברים: ציות לתורתו והכנעה לקורבן שהוא קבע.

מן ההתחלה, לא היה רגע שבו דמו של בעל חיים כלשהו, או מנחת דגן או קמח כלשהי, הביאו באמת שלום בין חוטא לבין אלהים. קורבנות אלו נצטוו מאת אלהים, אך הם לא היו המקור האמיתי לפיוס. הכתובים מלמדים שאי-אפשר לדם פרים ותיישים להסיר חטאים (אל העברים 10:4), ושהמשיח נודע מראש לפני יסוד העולם (פטרוס א 1:19-20). מאז עדן, שלום עם אלהים בא תמיד באמצעות הבן המושלם, חסר החטא, בן היחיד (יוחנן 1:18; 3:16) — זה שאליו הצביע כל קורבן (יוחנן 3:14-15; 3:16). הקורבנות הגשמיים היו סימנים חומריים שאפשרו לבני אדם לראות, לגעת ולהרגיש את חומרת החטא, ולהבין במונחים ארציים את מחיר הסליחה. כאשר אלהים הסיר את המקדש, המציאות הרוחנית לא השתנתה. מה שהשתנה היה הצורה החומרית. המציאות נשארה בדיוק אותה מציאות: קורבן הבן הוא שמביא שלום בין הפוגע לבין האב (ישעיהו 53:5). הסמלים החיצוניים חדלו משום שאלהים בחר להסירם, אך המציאות הפנימית — הטהרה הניתנת באמצעות בנו לצייתנים — נמשכת ללא שינוי (אל העברים 5:9).

מדוע אלהים החריב את המקדש

אילו חורבן המקדש בשנת 70 לספירה נועד "לבטל קורבנות", הכתובים היו אומרים זאת. הם אינם אומרים. להפך, ישוע עצמו הסביר את סיבת החורבן הקרב: משפט.

הוא בכה על ירושלים ואמר שהעיר לא הכירה את זמן פקודתה (לוקס 19:41-44). הוא הזהיר שהמקדש ייהרס אבן על אבן (לוקס 21:5-6). הוא הכריז שהבית ננטש לשממה בגלל הסירוב לשמוע לשליחי אלהים (מתי 23:37-38). זה לא היה הכרזה על תיאולוגיה חדשה שבה קורבנות נעשים רעים. זה היה הדפוס הישן והמוכר של משפט: אותה סיבה שבגללה חרב המקדש הראשון בשנת 586 לפנה"ס (דברי הימים ב 36:14-19; ירמיהו 7:12-14).

במילים אחרות:

- המקדש נפל בגלל חטא, לא בגלל שהתורה השתנתה.
- המזבח הוסר בגלל משפט, לא בגלל שהקורבנות נעשו חסרי אלהים.

המצוות נותרו כתובות, נצחיות כתמיד (תהלים 119:160; מלאכי 3:6). מה שאלהים הסיר היו האמצעים שבאמצעותם ניתן היה לקיים את המצוות הללו.

הצלב לא נתן סמכות לדת חדשה ללא התורה

רוב מה שנקרא "נצרות" כיום בנוי על שקר פשוט: "מפני שישוע מת, חוקי הקורבנות, המועדים, חוקי הטהרה, המקדש והכהונה כולם בוטלו. הצלב החליף אותם."

אך ישוע לא אמר זאת מעולם. גם הנביאים שהתנבאו עליו לא אמרו זאת. להפך, המשיח הבהיר שתלמידיו האמיתיים חייבים לציית למצוות אביו כפי שניתנו בכתבי הקודש, בדיוק כפי שעשו שליחיו ותלמידיו (מתי 7:21; 19:17; יוחנן 17:6; לוקס 8:21; 11:28).

הצלב לא נתן לאיש סמכות:

- לבטל את חוקי המקדש
- להמציא טקסים חדשים כמו טקס הקומיין כדי להחליף את הפסח
- להפוך מעשרות למשכורות רועים
- להחליף את מערכת הטהרה של אלהים ב"תורות" מודרניות
- להתייחס לציות כאילו הוא רשות

דבר במותו של ישוע אינו מסמך בני אדם לשכתב את התורה. הוא רק מאשר שאלהים רציני לגבי חטא ורציני לגבי ציות.

עמדתנו כיום: לציית למה שניתן לציית לו, ולכבד את מה שלא ניתן

הצלב והמקדש נפגשים באמת אחת בלתי נמנעת:

- התורה נותרה ללא פגע (מתי 19:17-19; לוקס 16:17).
- המקדש הוסר בידי אלהים (לוקס 21:5-6).

וזה אומר:

- המצוות שעדיין ניתן לקיימן חייבות להיקיים — בלי תירוצים.
- המצוות התלויות במקדש חייבות להיות מכובדות כפי שהן כתובות, אך לא מיושמות, משום שאלהים עצמו הסיר את המזבח ואת הכהונה.

אין אנו בונים היום גרסה אנושית של מערכת הקורבנות, מפני שאלהים לא השיב את המקדש. ואין אנו מכריזים שחוקי הקורבן בוטלו, מפני שאלהים מעולם לא ביטל אותם.

אנו עומדים בין הצלב לבין הר הבית הריק ביראה וברעדה, יודעים כי:

- ישוע הוא השה האמיתי המטהר את הצייתנים לאב (יוחנן 1:29; 6:44).
- חוקי המקדש נותרו כתובים כחוקות עולם (תהלים 119:160).
- אי-אפשרותם בהווה היא תוצאה של משפט אלהים, לא רשות להמציא תחליפים (לוקס 19:41-44; 21:5-6).

הצלב והמקדש יחד

הדרך הישרה מסרבת לשני הקצוות:

- לא: "ישוע ביטל את הקורבנות, לכן התורה כבר אינה חשובה."
- לא: "עלינו לשוב ולהקריב כעת, בדרך שלנו, ללא מקדש אלהים."

אלא:

- אנו מאמינים שישוע הוא שה האלהים, שנשלח מן האב עבור אלה המצייתים לתורתו (יוחנן 1:29; 14:15).
- אנו מקבלים שאלהים הסיר את המקדש כמשפט, לא כביטול (לוקס 19:41-44; מתי 23:37-38).
- אנו מצייתים לכל מצווה שעדיין אפשרית מבחינה מעשית כיום.
- אנו מכבדים את המצוות התלויות במקדש בכך שאיננו מחליפים אותן בטקסים אנושיים.

הצלב אינו מתחרה במקדש. הצלב מגלה את המשמעות שמאחורי המקדש. ועד שאלהים ישיב את מה שהסיר, חובתנו ברורה:

- לציית למה שניתן לציית לו.
- לכבד את מה שלא ניתן.
- לעולם לא להשתמש בצלב כתירוץ לשנות את התורה שישוע בא לקיים — לא להרוס (מתי 5:17-19).